

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

LEIGH BARDUGO

SIX OF CROWS

hat varjú

Hat veszélyes számkivetett.
Egy lehetetlen rablás.

*fine
selection*

GRISHAVERSE

LEIGH BARDUGO

SIX
OF
CROWS

hat varjú

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Kayte-nek
– titkos fegyveremnek,
felülmúlhatatlan barátomnak

GRISÁK

A Második Hadsereg katonái

Az Alaptudomány mesterei

KORPORÁLOK

(AZ ÉLET ÉS HALÁL REPIDJE)

Szívtörők

Gyógyítók

ÉTHERÁLOK

(AZ ÍDÉZŐK REPIDJE)

Szélhívók

Pokolhívók

Hullámhívók

MATYERJÁLOK

(A FABRIKÁTOROK REPIDJE)

Djuraszták

Alkimisták

I. RÉSZ

ÁRNYÉKÜZLET

I OOSTPAK KÉT GONDJA VOLT: a hold és a bajsza.
Elvileg a Hoede-ház körül kellett volna strázsálnia, ehelyett már negyed órája a kert déli falánál őgyelgett, és próbált valami szellemes és romantikus szöveget kitalálni Ánya számára.

Ha Ányának legalább tengerkék szeme lett volna, vagy smaragd-zöld! De barna szeme volt, olyan gyönyörű, álmodozó... Olvadt csokoládébarna? Vagy nyuszibundabarna?

– Mondd neki azt, hogy olyan a bőre, mint a holdfény – javasolta Pieter, a barátja. – A lányok imádják az ilyesmit.

Tökéletes megoldás, de a ketterdami időjárás egyáltalán nem mutatkozott együttműködőnek. Aznap nem fújt szél a kikötő felől, a város csatornáit és kacskaringós utcáscskáit nyirkos hideggel borította be a szürkés, tejszerű köd. A levegő még itt, a Geldstraat palotái között is tömény hal- és poshadtvíz-szagot árasztott, a város külső szigetein működő finomítók füstje pedig sós párával vont be az éjszakai eget. A telihold csillogó ékszer helyett inkább felszúrásra váró sárga vízhólyagnak tűnt.

Esetleg dicsérje meg Ánya nevetését? De hát még nem is hallotta nevetni. Joost nem volt nagy viccmesélő.

Joost a házból az oldalsó kertbe vezető dupla ajtó egyik üvegtáblájában felsejlő tükröképére pillantott. Az anyjának igaza volt: még az új egyenruhájában is úgy néz ki, mint egy óvodás. Finoman végighúzta az ujját a felső ajka felett. Ha legalább a bajsza kinőne! Kifejezetten erősebbnek érezte, mint tegnap.

Alig hat hete lett a *stadwatch* őre, és a feladat közel sem volt olyan izgalmas, mint remélte. Azt hitte, majd a Hordóban fog tolvajokat kézre keríteni, vagy a kikötőkben cirkál, és a rakpartokon elsőként vizsgálja meg a beérkező rakományokat. De amióta a városházánál megölték azt a követet, a Kereskedőtanács zúgolódott a biztonság miatt, így ő hová került? Itt rostokol, és valami szerencsés kereskedő házáat kerülgeti. Igaz, hogy nem akármelyik kereskedőt. Hoede tanácsos igen magas állást töltött be Ketterdam kormányzatában, és ígéretes karrier várt rá.

Joost megigazította a kabátját és a puskáját, és megtapogatta az oldalán lógó fémbetétes gumibotot. Lehet, hogy megtetszik Hoedének. *Éles a szeme, és fűrgén bánik a bottal* – mondja majd Hoede. – *Ezt a fickót elő kell léptetni.*

– Joost Van Poel őrmester – ízlelgette suttogva a szavakat. – Joost Van Poel *kapitány*.

– Ne bámuld magad!

Joost megpördült, és elvörösödve nézte, ahogy Henk és Rutger beszél az oldalsó kertbe. Mindketten idősebbek, magasabbak és vállasabbak voltak, mint ő, és Hoede tanácsos házi őrségéhez, saját személyzetéhez tartoztak. Ennek megfelelően a tanácsos halványzöld egyenruháját viselték, díszes zemeni puskájuk volt, és folyton Joost tudomására hozták, hogy ő csak a városőrség egyszerű bakája.

– Attól, hogy azt a pár kis pihét simogatod, még nem fog gyorsabban nőni – röhögött fel hangosan Rutger.

Joost próbálta megőrizni a méltóságát.

– Be kell fejeznem az őrzőjáratot.

– Azaz beugrik a grisaműhelybe, és megkukkolja a barátnőjét – bökte oldalba Rudger Henket.

– „Ó, Ánya, nem tudnád a grisaerőddel megnöveszteni a bajszomat?”
– csúfolódott Henk.

Joost sarkon fordult, és lángoló arccal elindult a ház keleti oldalán. Amióta csak megérkezett, rajta köszörülnek a nyelvüket. Ha Ánya nem lenne, már valószínűleg kérte volna a kapitányától az áthelyezését. Ányával az őrzőjárata alatt csak néha-néha váltottak egy-két szót, de ez volt az éjszaka legjobb része.

És el kell ismernie, Hoede háza is tetszett neki, már amit az ablakon át sikerült megpillantania belőle. Hoedée volt az egyik legpompásabb ház a Geldstraaton: csillogó, szögletes fekete-fehér lapokból álló kőpadló, a falak fényes, sötét faburkolatát fújta üvegcsillárok világították meg, amelyek medúza módjára lebegtek a kazettás mennyezet alatt. Néha Joost azt játszotta, hogy ez az ő háza, hogy gazdag kereskedő, aki csak kimegy a takaros kertjébe sétálgatni.

Joost nagyot sóhajtott, aztán befordult a sarkon. Ánya, *a szemed olyan barna, mint... Mint a fakéreg?* Majd kitalál valamit. Egyébként is jobb, ha természetesen viselkedik.

Meglepve látta, hogy a grisaműhelyhez vezető üvegtáblás ajtók nyitva állnak. A konyha kézzel festett kék csempéi és a cserepes tulipánnal megrakott kandallópárkányok mellett ez a műhely tükrözte leginkább Hoede gazdagságát.

A szerződéses grisaszolgák alkalmazása nem olcsó mulatság, Hoedének pedig három is volt.

Jurij viszont nem ült a hosszú munkaasztalnál, és Ányát sem látta sehol. Csak Retvenko terpeszkedett ott egy széken sötétkéék köpenyben. A szeme csukva volt, a mellén pedig egy nyitott könyv feküdt.

Joost az ajtóban téblábolt, majd megköszönte a torkát.

– Ezeket az ajtókat éjszakára be kell zárni.

– Ház, mint kemence – szólalt meg Retvenko vontatottan, erőss ravkai akcentussal, ki sem nyitva a szemét. – Mondd meg Hoedének, ha nem izzadni, becsukni ajtót.

Retvenko szélhívó volt, idősebb, mint a többi szerződéses grisa-szolga, a hajába ezüstös szálak vegyültek. Azt pletykálták, hogy a ravkai polgárháborúban a vesztes oldalon küzdött, és a harcok után menekült Kerchre.

– Boldogan továbbítom a panaszát Hoede tanácsos úrnak – lódította Joost. A házat mindig túlfűtötték, mintha Hoedének kötelező lenne égetnie a szenet, de nem Joost lesz az, aki ezt megemlíti neki.

– Addig is...

– Hozol hírt Jurijról? – vágott a szavába Retvenko, és végre kinyitotta leragadó szemét.

Joost zavartan pillantott a munkaasztalon tálakban álló vörös szőlőre és a többhalomnyi bordó bársonyra. Jurij azon dolgozott, hogy a gyümölcs színét átszívja a függönybe Hoede asszony számára, de pár napja súlyosan megbetegedett, és Joost azóta nem látta. A bársonyt kezdte belepni a por, a szőlő pedig rohadásnak indult.

– Nem hallottam semmit.

– Hát persze hogy nem hall semmit. Túl sokat masíroz ostoba lila uniformisában.

Mi a baj az egyenruhájával? És Retvenko miért van itt egyáltalán? Hoede személyes szélhívója volt, aki gyakran utazott a kereskedő

legértékesebb rakományaival, és biztosította a kedvező szelet, hogy a hajók biztonságosan és gyorsan a kikötőbe érjenek. Most miért nincs kint a tengeren?

– Szerintem lehet, hogy Jurij karanténba került.

– Nagy segítség! – közölte Retvenko gúnyosan. – Nem nyújtogat nyakát, mint reménykedő liba – tette hozzá. – Ánya nincs itt.

Joost érezte, hogy újra elvörösödik.

– Hol van? – kérdezte, és próbált határozottnak tűnni. – Sötétedés után a házban kell lennie.

– Egy órája Hoede magával visz. Úgy, mint este, mikor Jurijért jön.

– Hogyhogy „Jurijért jön”? Jurij megbetegedett.

– Hoede jön Jurijért, Jurij jön vissza betegen. Két nap múlva Jurij örökre eltűnik. Most meg Ánya.

Örökre?

– Lehet, hogy sürgős eset volt, valakit meg kellett gyógyítani...

– Először Jurij, aztán Ánya. Én leszek következő, és senki veszi észre, csak szegény kis Joost városőr. Most menj.

– Ha Hoede tanácsos...

Retvenko felemelte az egyik kezét, mire Joostot egy légáramlat hátrapenderítette. Joost az ajtókeretbe kapaszkodva próbált talpon maradni.

– Azt mondtam, *most!* – Retvenko körözött egyet az ujjával, mire az ajtó bevágódott. Joostnak épphogy sikerült elvennie a kezét, nehogy odacsukja az ujját, aztán elvágódott az oldalsó kertben.

Amilyen gyorsan csak tudott, feltápaszkodott, és leporolta az egyenruháját. Majd' elsüllyedt szégyenében. Az egyik üvegtábla, amin keresztül látta, hogy a szélhívó önelégülten vigyorog, megrepedt a becsapódástól.

– Ezt majd a szerződése számlájára írják – közölte Joost a törött üvegre mutatva. Utálta, hogy a hangja milyen vékonyan és gyerekesen cseng.

Retvenko intett egyet, mire az ajtók megremegtek a pántjaikon. Joost önkéntelenül is hátrált egy lépést.

– Menj őrzáratodra, házőrző kutyuska! – kiáltotta Retvenko.

– Ez aztán jól ment! – vihogott Rutger a kert falának támaszkodva.

Ugyan mióta állhatott ott?

– Nincs jobb dolgod, mint utánam kajtatni? – kérdezte Joost.

– Minden őrnök jelentkezés a csónakházban. Még neked is. Vagy nem érsz rá, mert barátkozol?

– Arra kértem, csukja be az ajtót.

Rutger megrázta a fejét.

– Nem kéred, hanem utasítod. Ezek szolgák, nem díszvendégek.

Joost felvette a lépést Rutgerrel, miközben belül még mindig mardosta a szégyen. A legrosszabb, hogy Rutgernek igaza volt. Retvenkónak nem kellene ilyen hangon beszélnie vele. De mit tehetne? Ha még lenne is bátorsága összetűzésbe kerülni a szélhívóval, az olyan lenne, mintha egy értékes vázával hadakozna. A grisák nem csupán szolgák, hanem Hoede féltve őrzött kincsei.

Különben is, mire gondolt Retvenko, amikor azt mondta, hogy Jurijt és Ányát elvitték? Ányának próbált falazni? A szerződéses grisaszolgának jó okkal a házban volt a helyük. Aki őrizet nélkül sétálgatott az utcán, könnyen áldozatul eshetett egy rabszolga-kereskedőnek, és örökre eltűnhetett. *Lehet, hogy találkozgat valakivel* – találgatott borúsán Joost.

De nem gondolkozhatott tovább, mert lent, a csatornára néző csónakházban fényt és mozgást látott. A víz túloldalán hasonló pompás,

magas, karcsú kereskedőházakat látott, tetejükön az apró oromzatok fekete sziluettje kirajzolódott az éjszakai égre, kertjeik és csónakházai pedig lámpások fényében fürödtek.

Néhány hete Joost azt az utasítást kapta, hogy mivel Hoede csónakházát felújítják, ezért arrafelé nem kell őrzáratoznia, de amikor most Rutgerrel beléptek az épületbe, nem látott sem festéket, sem állványokat. A *gondeleket* és az evezőket a falhoz tolták. A házi őrség többi tagja is ott volt tengerzöld egyenruhájában, és Joost két lila uniformisú *stadwatch*ot is észrevett. A csónakház belső terének java részét azonban egy óriási láda töltötte ki, valamiféle szabadon álló zárka, ami megerősített acélból készülhetett, a széleken szegecsesek fogták össze, az egyik oldalára pedig egy óriási ablakot helyeztek el. A hullámos üvegen keresztül Joost egy lányt látott az asztalnál ülni, aki vörös selyemruháját szorosan összehúzta maga körül. Mögötte egy *stadwatch* őr állt vigyázzban.

Ánya az – konstatálta azonnal Joost. A lány barna szeme tágra nyílt, tekintete rémült, arca sápadt volt. A vele szemben ülő kisfiú kétszer olyan rémültnek látszott. A haja kócos volt az alvástól, a székről lelógó lábával idegesen kalimpált.

– Miért kell az összes őr? – kérdezte Joost. Tíznél is többen zsúfolódtak össze a csónakházban. Hoede tanácsos is ott volt egy másik kereskedővel együtt, akit Joost nem ismert. Mindketten a kereskedők fekete ruháját viselték. Amikor Joost meglátta, hogy a kereskedők a *stadwatch* kapitányával váltanak szót, kihúzta magát. Remélte, hogy az egyenruhájáról sikerült maradéktalanul letakarítania a kerti sarat.

– Mi folyik itt? – kérdezte Joost.

– Kit érdekel? – vonta meg Rutger a vállát. – Fő, hogy megszakítja a napi rutint.

Joost visszanézett az ablak felé. Ánya éppen őfelé nézett, de a szeme nem fókuszált semmire. Aznap, amikor megérkezett a Hoedeházba, a lány meggyógyított egy zúzódást az arcán. Semmiség volt, sárgászöld folt, ami egy gyakorlatozás közben szerzett arcsérülésből maradt meg, de úgy tűnik, Hoedének megakadt a szeme rajta, és nem akarta, hogy az őrei úgy nézzenek ki, mint a gonosztevők. Joostot átküldték a grisaműhelybe, ahol Ánya leültette oda, ahová odasütött a tél végi nap fénye. Hűvös ujjával végigsimította a bőrét, és bár borzasztóan viszketett, pár pillanat múlva a zúzódás eltűnt, mintha sosem lett volna.

Amikor Joost megköszönte, Ánya elmosolyodott, és Joost érezte, hogy elveszett. Tudta, hogy reménytelen a dolog. Ha a lány még érdeklődést is mutatott volna iránta, sosem tudta volna kivásárolni a szerződését Hoedétől, és Hoede engedelye nélkül sohasem mehetett volna férjhez. Ez mégsem tántorította el őt attól, hogy be-beköszönjön a lányhoz, vagy apró ajándékokkal lepje meg. A legjobban egy Kerchet ábrázoló térkép tetszett neki, egy bohókás rajz a szigetországukról az Igaz-tengerben úszkáló habléányok és felfújott arcú szélúrfiak hajtotta hajók karéjában. Olcsó szuvenír volt, olyasmi, amit a turisták vettek a Keleti Dongán, de úgy tűnt, ő örült neki.

Joost óvatosan odaintett a lánynak. Ánya nem reagált.

– Nem lát, te idióta! – nevetett Rutger. – Az üveg másik oldalán tükör van.

– Honnan tudhattam volna? – vörösödött el Joost.

– Nyisd ki a csipád, és egyszer az életben figyelj oda!

Először Jurij, aztán Ánya.

– Miért kell nekik grisa gyógyító? Megsérült a fiú?

– Szerintem kutya baja.

Úgy tűnt, a kapitány és Hoede valamiféle egyességre jutott.

Joost az üvegen keresztül látta, amint Hoede belép a zárkába, és bátorítóan megpaskolja a fiú vállát. Biztosan szellőzőnyílások voltak a zárkában, mert Joost hallotta, hogy Hoede így szól:

– Bátorság, fiam, és kapsz majd pár *krugét* a szolgálataidért.

Aztán májfoltos kezével Ánya állához nyúlt. A lány megdermedt, Joostnak összeszorult a gyomra. Hoede kissé megrázta Ánya fejét.

– Tedd, amit mondok, és a dolog nemsokára véget ér, *ja?*

– Úgy lesz, Onkle – válaszolta a lány egy erőltetett mosoly kíséretében.

Hoede pár szót súgott az Ánya mögött álló őrnök, és kilépett a zárkából. Az ajtó hangos dördüléssel becsukódott, Hoede pedig súlyos lakatot tett rá.

Hoede és a másik kereskedő közvetlenül Joost és Rutger elé állt.

A Joost számára ismeretlen kereskedő megszólalt:

– Biztos, hogy nem lesz baj? Ez a lány korporál. Azok után, ami a fabrikátorával történt...

– Ha Retvenkóról lenne szó, aggódnék. De Ányának jó természete van. Gyógyító, nem hajlamos az erőszakra.

– Az adagot csökkentette?

– Csökkentettem. De ugye megegyeztünk, hogy ha ugyanaz lesz az eredmény, mint a fabrikátornál, a Tanács megtéríti a káromat? Nem várhatják el, hogy viseljem a költségeket.

Amikor a kereskedő bólintott, Hoede jelt adott a kapitánynak.

– Kezdheti!

Ugyanaz az eredmény, mint a fabrikátornál. Retvenko azt állította, hogy Jurij eltűnt. Ez az, amire gondolt?

– Őrmester! – szólt a kapitány. – Készen áll?

– Igenis, kapitány – válaszolta a zárkabeli őr, és egy kést húzott elő. Joost nagyot nyelt.

– Első kísérlet – közölte a kapitány.

Az őr lehajolt, és arra kérte a fiút, hogy húzza fel az ingujját. A fiú engedelmeskedett, és odanyújtotta a karját, miközben a másik keze hüvelykujját bekapta. *Túl nagy már ehhez* – gondolta Joost, de biztosan nagyon meg van ijedve. Joost majdnem egészen tizennégy éves koráig egy zokniból készült mackóval aludt, amiért a testvérei kegyetlenül csúfolták.

– Ez most fájni fog egy kicsit – mondta az őr.

A fiú a hüvelykujját a szájában tartva bólintott, a szeme tágra nyílt.

– Erre igazán nincs szükség... – szólt Ánya.

– Csendet kérek! – utasította Hoede.

Az őr megpaskolta a fiút, majd késével fényesen vöröslő vágást ejtett az alkarján. A fiú azonnal sírva fakadt.

Ánya próbált felkelni a székéből, de az őr a vállánál fogva keményen visszanyomta.

– Semmi gond, őrmester – szólt Hoede. – Engedje, hadd gyógyítsa meg!

Ánya előrehajolt, és finoman kezébe vette a fiú karját.

– Ssss! – nyugtatta lágyan. – Hadd segítsék!

– Fájni fog? – hüppögte a fiú.

Ánya elmosolyodott.

– Egyáltalán nem. Csak egy kicsit viszket majd. Próbálj mozdulatlanul ülni, jó?

Joost önkéntelenül előrehajolt. Igazából még sohasem látta, hogyan gyógyít Ánya.

Ánya a ruhaujjából egy zsebkendőt húzott elő, letörölte a kifolyt vért, majd ujjait óvatosan végighúzta a fiú sebé fölött. Joost lenyűgözve figyelte, ahogy a bőr lassan újra kinő, és kezd összeforrni.

A fiú pár perc múlva elmosolyodott, és kinyújtotta a kezét. Kicsit pirosnak tűnt, de egyébként sima volt, és semmilyen nyom nem látszott rajta.

– Ez varázslat volt?

– Olyasmi – ütögette meg Ánya a fiú orrát. – Erre a varázslatra a saját tested is képes, csak több idő és egy kis kötszer kell hozzá.

A fiú majdhogynem csalódottnak tűnt.

– Jól van, jól van! – szólt Hoede türelmetlenül. – És most a *paremet*.

Joost összeráncolta a szemöldökét. Még sosem hallotta ezt a szót.

A kapitány jelt adott az őrmesterének.

– Második szakasz.

– Nyújtsd ki a karodat! – utasította újra az őrmester a fiút.

A fiú megrázta a fejét:

– Nem szeretem ezt a rész.

– Gyerünk!

A fiúnak remegett az alsó ajka, de kinyújtotta a karját. Az őr újra megvágta, majd apró zsírpapírból készült borítékot helyezett Ánya elé az asztalra.

– Vedd be, ami a csomagban van! – utasította Hoede Ányát.

– Mi van benne? – kérdezte a lány remegő hangon.

– Ne törődj azzal!

– Mégis mi van benne? – kérdezte újra.

– Nem fogsz belehalni. Néhány egyszerű feladatot kell majd elvégezned, hogy megfigyeljük a szer hatását. Az őrmester azért van ott, hogy csakis a kért feladatot teljesítsd, semmi többet, érhető?

Ánya összeszorította a fogát, de bólintott.

– Senki sem fog bántani – nyugtatta Hoede. – De ne felejtse el, hogy ha kárt tesz az őrmesterben, nem fogsz tudni kijönni a zárkából. Az ajtó kívülről van bezárva.

– Mi lehet az a szer? – kérdezte suttogva Joost.

– Tudom is én – vetette oda Rutger.

– Akkor mit tudsz? – morogta Joost.

– Eleget, hogy befogjam a számat.

Joost bosszúsan összeráncolta a homlokát.

Ánya reszkető kézzel felvette és kinyitotta a borítékot.

– Rajta! – biztatta Hoede.

A lány hátravetette a fejét, és felhajtotta a port. Egy percre csak ült, és száját összeszorítva várt.

– Csak *jurda*? – kérdezte reménykedve. Joost is ezért imádkozott.

A *jurdától* nem kellett tartani, a *stadwatch*-ban mindenki ezt a serkentőszert rágta, hogy ne aludjon el a késői őrszolgálat közben.

– Milyen az íze? – kérdezte Hoede.

– Olyan, mint a *jurda*, csak édesebb, olyan...

Ánya mélyen beszívta a levegőt, megragadta az asztalt, a pupillája annyira kitágult, hogy a szeme szinte feketének tűnt.

– Óóó! – sóhajtotta szinte dorombolva.

Az őr erősebben kezdte fogni a vállát.

– Hogy érzed magad?

A lány a tükörre meredt, és elmosolyodott. Fehér fogai között kizöldült rozsdavörösre színeződött nyelve. Joostot hirtelen kiver-
te a hideg veríték.

– Pont, mint a fabrikátornál – konstátálta a kereskedő.

– Gyógyítsd meg a fiút! – utasította Hoede.

Ánya szinte elutasító mozdulattal meglendítette a kezét, mire a fiú karja azonnal begyógyult. A vér vörös cseppek formájában felemelkedett a bőréről, majd eltűnt. A keze tökéletesen simának látszott, minden vérnyom és pirosság eltűnt róla. A fiú repesett az örömtől.

– Ez aztán tényleg varázslat volt!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Varázslatnak *tűnik* – nyugtázta Ánya, ugyanolyan hátborzon-
gatóan mosolyogva.

– Hozzá sem ért a fiúhoz! – csodálkozott a kapitány.

– Ánya! – szólt Hoede. – Figyelj rám! Most szólunk az őrnek,
hogyan végezze el a következő kísérletet.

– Hmm – hümmögött Ánya.

– Őrmester! – szólt Hoede. – Vágja le a fiú hüvelykujját!

A fiú felüvöltött, és újra bömbölni kezdett. A kezét védekezésül
a lába alá dugta.

Ennek véget kell vetnem – gondolta Joost. – *Valamit ki kell talál-
nom, hogy megvédjem Ányát, mindkettőjüket.* De aztán mi lesz? Ő csak
egy senki, egy újonc a *stadwatch*-nál, új ennél a háznál. *Ráadásul nem
szeretném elveszteni a munkámat* – ébredt rá legnagyobb szűgyenére.

Ánya csak mosolygott, és a fejét hátrahajtva az őrmesterre nézett.

– Lője ki az üveget!

– Mit mondott? – kérdezte a kereskedő.

– Őrmester! – rivallt rá a kapitány.

– Lője ki az üveget! – ismételte Ánya. Az őrmester arca elernyed, a
fejét oldalra döntötte, mintha valami távoli dallamot hallgatna,
majd lecsatolta a puskáját, és a megfigyelőablakra célzott.

– Feküdj! – kiáltotta valaki.

Joost hasra vágta magát, és eltakarta a fejét. Fűlsiketítő puskaro-
pogást hallott, majd üvegcserepek záporoztak a kezére és a hátára.
A gondolatai rémülten cikáztak. A józan esze próbálta tagadni, de
tudta, mit látott az imént. Ánya utasította az őrmestert, hogy lője
ki az üveget. A lány *irányította* az őrmestert. De hisz ez lehetetlen.
A grisa korpórálok területe az emberi test. Meg tudják állítani az em-
ber szívét, lelassítani a légzését, eltörni a csontjait, de a fejébe nem
tudnak behatolni.